

BÖLÜM 1

BU BİR TAKAS MI?

Uyandıgımda çok susamıştım.

Her zaman böyle susamış halde uyanırım, yani bu durum ne tuhaf ne de yeni günün unutulmayacak bir gün olacağına dair bir işaret.

Yaşlı kambala ağacının üst kısmındaki çatlaktan çıkıp aşağıdaki beyaz, donmuş zemine baktım.

Güneşin tam olarak yükselmesine daha neredeyse bir saat vardı ve yıldızlar hâlâ görünüyordu. Beş bininin de adlarını biliyordum, fakat Cougis (Köpek Yıldızı) favorimdi. Gecenin Efendisi'nin gökyüzüne serdiği kadife perdenin arasından bakan kan kırmızı bir göze benziyordu.

Neredeyse üç aydır uykudaydım. Bu zaman dilimini, *shudru* adını verdiğimiz kışın en karanlık, en soğuk bölümünü, hep uyuyarak geçiririm. Şimdiyse uyandım ve susadım.

Şafak sökmek üzere olduğundan 'haizda'ndaki kendi yetiştirdiğim insanlardan kan alamazdım. Bir diğer seçeneğim avlanmak olurdu, ama henüz etrafta kimseyi bulamazdım. Susuzluğumu bastıracak hiçbir şey yoktu. Yine de başka bir yol bulabilir, gidip Yaşlı Rowler'ı korkutarak onu takas yapmaya zorlayabilirdim.

Ağacın içine geri girip en keskin kılıçlarımdan ikisini göğsümdeki kınlara yerleştirdim. Ardından en kaliteli kemikten yapılmış on üç düğmesi olan uzun, kalın ve simsiyah paltomu üzerime geçirdim. Bu palto kahverengi deriden botlarıma kadar uzanır, yeniyse kılıklı kollarımı kapatabilecek kadar uzundur.

Çok kılıyım. Ve belirtmem gereken başka bir şey daha var. Beni sizden ayıran bir şey...

Kuyruğum var.

Gülmeyin, suratınızı ekşitmeyin ya da başınızı iki yana sallamayın. Duyarlı davranıp sizin kuyruğunuz yok diye kendinize acıyım. Çünkü benim bu uzun ve güçlü kuyruğum üçüncü bir koldan çok daha iyi.

Bir şey daha var. Adım Slither ve hikâyem bitmeden bunun nedenini öğreneceksiniz.

En sonunda botlarımla bağlayıp yarıktan çıkararak bir dala tünedim.

Sonra boşluğa atladım.

Kaygan kuyruğumu yukarı doğru sallamadan önce ikiye kadar saydım. Kuyruğum dolanıp gerildi; en alt dala sürtünmesiyle birlikte fırlayan ağaç kabukları koyu renk kar taneleri gibi yere saçıldı. Orada birkaç saniye boyunca kuyruğumdan asılı dururken bir yandan da keskin gözlemlerimle yere bakıyordum. Donmuş zeminin üzerinde hiç iz yoktu. Zaten olmasını da beklemiyordum. Kulaklarım çok keskindir ve en ufak bir sese dahi uyanırım, ama temkinli olmak, pişman olmaktan her zaman iyidir.

Kendimi bir kez daha boşluğa bırakıp soğuk, sert zeminde düştüm. Sonra koşmaya başladım, toprak ayaklarımın altından hızla kayıp gidiyordu. Birkaç dakika içinde yaşlı Rowler'ın çiftliğine varacaktım.

Yaşlı Rowler'a saygı duyuyordum.

Ona, acımasız bir gaspı temkinli bir takasa dönüştürecek kadar saygı duyuyordum. Bir insan için çok cesurdu. Pek çoğu kaçıp gitmişken ağacıma bu kadar yakında yaşayabilecek kadar cesur. Hatta takas yapacak kadar cesur.

Ahşap çevre çitlerinin altından geçtim fakat çiftlik arazisine ulaşır ulaşmaz kendimi insanlara uygun bir boyuta getirdim. Korkutucu olacak kadar büyük değildim, fakat Rowler'ın aklına hin fikirler getirecek kadar küçük de değildim. Hatta tam olarak, çiftçinin yaşlı kemikleri zayıflamaya, beli bükülmeye başlamadan önceki hali kadardım.

Yavaşça kapısını çaldım. Bu bana özel ritmik bir çalıştı. Üç kızımı uyandıracak kadar gürültülü değil ama çiftçiyi oflaya puflaya aşağıya indirmeye yeter.

Nasırlı eliyle kapıyı araladı. Sonra aralığa doğru kaldırdığı mumla yüzümü aydınlattı.

“Bu kez ne var?” diye sordu sinirlenerek. “Seni son kez gördüğümü sanıyordum. Beni rahatsız etmeyeli aylar oldu. Bir daha asla uyanmayacağımı umuyordum!”

“Acıktım ve avlanmak için çok erken,” dedim. “Beni birkaç saat idare edebilecek bir şeye ihtiyacım var.” Ardından sivri dişlerimi göstererek gülümsedim ve ılık nefesimin buhar olup yükselmesine izin verdim.

“Verecek hiçbir şeyim yok. Durum kötü,” diye itiraz etti çiftçi. “Şimdiye kadar gördüğüm en zorlu kışı geçirdik. Sığırlarımın ve hatta koyunlarımın dahi bir kısmını kaybettim.”

“Üç kızın nasıl? Umarım iyilerdir,” dedim ağzımı biraz açarak.

Tam da beklediğim gibi, Yaşlı Rowler’ın elindeki mum titremeye başladı.

“Kızlarımdan uzak dur Slither. Duydun mu beni? Uzak dur.”

“Sadece sağlıklarını merak etmiştim.” Sesimi yumuşattım. “En küçüğü nasıl? Umarım öksürüğü geçmiştir.”

“Vaktimi boşa harcama!” diye çıkıştı. “Niye geldin?”

“Kana ihtiyacım var. Benim için bir inek yakala; toparlanmamı sağlayacak kadar kan gerekiyor. Yarım bardak verebilirsin herhalde.”

“Sana kışın çok zorlu geçtiğini söylemiştim,” dedi. “Durum kötü ve hayvanların hayatlarını sürdürebilmeleri için tüm güçlerini toplamaları gerekiyor.”

Hiçbir şey vermeden bir şey alamayacağımı anlayınca paltomun cebinden bir demir para çıkarıp mum ışığına doğru kaldırdım.

Yaşlı Rowler beni izlerken ineğin böğrünü hissizleştirmek için oraya tükürdüm; böylelikle gövdesinde küçük bir kesik açtığımda hayvan hiçbir şey hissetmeyecekti. Çok geçmeden akmaya başlayan kanı tek damlasını bile zıyan etmeden çiftçinin daha önce verdiği metal kaba doldurdum.

“Kızlarına zarar vermeyeceğimi biliyorsun,” dedim. “Onlar da neredeyse ailem gibiler artık.”

“Senin gibiler aileden anlamaz,” diye mırıldandı. “Yeterince acıksan kendi ananı bile yersin. Nehre yakın çiftlikte oturan Brian Jenson’ın kızına ne oldu? Geçtiğimiz sonbaharda ortadan kayboldu ve bir daha da bulunamadı. Komşularım senden çok çekti.”

Suçlamasını reddetmekle uğraşmadım, ama kabul de etmedim. Bazen kazalar oluyordu. Çoğunlukla haizdamın kaynaklarına dair kontrol elimdedir fakat ara sıra kendimi kaybedip gereğinden çok kan aldığım olur.

“Hey, bir dakika! Yarım bardak diye anlaşmıştık,” diye itiraz etti Yaşlı Rowler.

Gülümseyip parmağımı yaraya bastırınca kan anında kesildi. “Öyleydi,” diye onayladım. “Yine de dörtte üç bardak da çok sayılmaz. İyi bir anlaşma.”

Gözlerimi çiftçinin yüzünden bir an olsun ayırmadan uzun uzun içtim. Üzerinde uzun bir palto vardı ve iç as-tarında son derece keskin bir kılıç sakladığını biliyordum. Kendini yeterince tehdit altında hisseder yahut kıskırtılırsa yaşlı adam onu kullanma konusunda hiç tereddüt etmezdi. Tabii Rowler, kılıcı da olsa benim için gerçek bir tehdit oluşturmuyordu, fakat bu durum takas anlaşmamızın sonu olurdu. Ve çok yazık olurdu çünkü onun gibi adamlar faydalı adamlardı. Elbette ki avlanmayı tercih ederdim, ancak kan için hayvan beslemek –özellikle de favorim olan inekleri– zor zamanlarda işleri kolaylaştırıyordu. Onlara kendim bakmaya hazır değildim, ama işlerin gidişatında

bu çiftçinin bulunduğu konum hoşuma gidiyordu. Haizdamda takas yaptığım tek kişiydi.

Yoksa yaşılanıyor muydum? Bir zamanlar Rowler gibi bir insanın boğazını parçalardım. Hem de hiç düşünmeden... Ama gençliğim geride kalmıştı ve haizda büyücülüğünde epey ilerlemiştim. Daha şimdiden usta olmuştum.

Ancak geçirmekte olduğum iki yüzüncü yaz mevsimi bir haizda büyücüsü için zorluordu; *skaiium* adını verdiğimiz bir şeye yakalandığımız bir dönemdi. Görüyorsunuz ya, bu kadar uzun süre yaşamak düşünce yapınızı değiştiriyor. Olgunlaşıyor, başkalarının hisleri ve ihtiyaçlarına karşı daha anlayışlı oluyorsunuz. Bu da bir haizda büyücüsü için kötü. Çoğumuz bu yılları sağ salim atlatamıyoruz çünkü kana susamışlığımız azalıyor, dişlerimiz köreliyor.

O yüzden dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

İlık kan boğazımdan geçip mideme ulaşarak bana taze bir güç verdi. Gülümseyip dudaklarımı yaladım.

En azından bir gün boyunca avlanmama gerek olmadığından bardağı Rowler'a uzatıp dosdoğru en sevdiğim yere yöneldim. Burası çiftliği tepeden gören güney yamaçlarında, korulukta yer alan bir açıklıktı. Oraya ulaşınca palto mu ve ayakkabılarımı çıkarmadan yere oturup çoğunlukla uyurken girdiğim en küçük şeklime büründüm. Artık gri bıyıklı bir lağım faresinden büyük degıldim.

Fakat ineğin kamı eski boyutunda kalıyordu, böylelikle kendimi iyice doymuş hissediyordum. Daha yeni uyanmış olmama rağmen tok bir mide ve yeni doğan güneş beni yine uykuya çağırırdı.

Bunun üzerine sırtüstü yatıp gerindim. Paltomun üzerinde, kuyruğumun hava almasına olanak sağlayan ve kısa yenleri andıran özel bir açıklık vardır. Koşarken, avlanırken ya da dövüşürken kuyruğumu hemen arkamda sınıksız katlarım. Ama yaz aylarında güneş tepedeysen ve kendimi uykulu hissediyorsam ılık otlara uzanıp kuyruğumu geriye doğru iyice uzatırım. O esnada da mutlu ve rahatlamış olduğumdan bunu yaptım ve çok geçmeden uykuya daldım.

Normalde midem bu kadar doluyken bir gün bir gece uyurdum, fakat gün doğmadan hemen önce göğü bıçak gibi delen bir çılgınlıkla aniden uyandım.

Yerimde doğrulup öylece durdum. Burun deliklerim açıldı ve havayı koklamaya başladım.

Kan...

Daha fazla bilgi edinebilmek için kuyruğumu havaya kaldırdım. İşler daha iyi olamazdı ve ağzım sulanmaya başladı. Öküz kanı tatlı ve lezzetli olsa da en iştah kabartan kan, yeni dökülmüş insan kanıydı ve bu kan, yaşlı Rowler'ın olduğu yerden geliyordu.

Susuzluğum aniden bastırıldı; hareketlenip uzaktaki çite doğru koşmaya başladım. Geniş adımlarım beni çok geçmeden çiftliğin sınırına ulaştırdı. Çitlerin altından geçtikten sonra hemen insan boyutuna yükseldim. Kuyruğumu bir kez daha kullanarak kanın kaynağını belirlemeye çalıştım. Kuzey otlığından geliyordu ve bunun kime ait olduğunu biliyordum.

Yaşlı adama, buruşmuş derisinin altındaki kanının kokusunu alabilecek, damarlarında dolaşımını duyabilecek

kadar yaklaşmıştım. Bu yaşlıca bir kandı, fakat insan kanı söz konusu olduğunda seçici olamazdım.

Evet, bu yaşlı Rowler'dı. Kan kaybediyordu.

Sonra çok daha zayıf bir başka kan kaynağı daha tespit ettim. Bu genç bir kadının kokusuydu.

Kalbim heyecandan yerinden fırlayacakmış gibi çarpar-ken koşmaya başladım.

Otlağa ulaştığımda güneş ufka yerleşmiş turuncu bir küreydi. Tek bakışımla her şeyi anladım.

Yaşlı Rowler bir porsuk ağacının dibinde, parçalanmış oyuncak bir bebek gibi yatıyordu. Bu mesafeden dahi ot- ların üzerindeki kanı görebiliyordum. Başında biri vardı. Kahverengi elbiseli, uzun saçları gece kadar karanlık bir kızdı bu. Onun taze kanının kokusunu da alıyordum. Yaşlı Rowler'ın kanından çok daha tatlı ve çekiciydi.

Bu, Rowler'ın en büyük kızı Nessa'ydı. Yaşlı adamla ilgi- lenirken bir yandan hıçkıra hıçkıra ağladığını duyabiliyor- dum. Hemen sonra yan tarladaki boğayı fark ettim. Öfke içinde ayaklarıyla yeri döverken bir yandan da boynuzla- rını sağa sola savuruyordu. Çiftçinin karnını deşmiş, o da yarasına rağmen çiftliğe girerek kapıyı arkasından kapat- mış olmalıydı.

Aniden kız omzunun üzerinden bakıp beni gördü. Deh- şet içinde bağırarak ayağa kalktıktan sonra uzun eteğini dizlerinin üzerine çekip eve doğru koşmaya başladı. Onu kolayca yakalayabilirdim, fakat artık bolca vaktim oldu- gundan yerde iki büklüm duran adama doğru ilerledim.